

Kartais užtenka vieno žvilgsnio,
kad gyvenimas apsiverstų
aukštyn kojom...

JURGA SLANKA

*Prisivejant
Siršė*

JURGA
SLANKA

*Besivejant
Siršė*

Romanas

PASMERKTAS MODERNUMUI

Sveikas, sekmadieni! Labas rytas, neateinantis pavasari!

Išlipęs iš savo patogios lovos Svajūnas žiovauja. „Truputį per plati man vienam“, – liūdnai pagalvoja. Atitraukia plonos dieninės užuolaidos kraštelį ir valandėlę stebi gatvę. Keista, juk kasdien mato tą patį – mūrinę bažnyčios sieną, kelis berželius prie gatvės, nepatogiai pastatytus automobilius palei šaligatvį. Šiandien kažkas ne taip, sumeta. Gal tos smulkios snaigės kovo pabaigoje, gal niekaip neišleidžianti įsalo skurdi veja, sustiprinanti nykumos pojūtį?

„Gėrėsitės sprogstančiais medžiais, negirdėsite aplinkinių gatvių triukšmo – rami, prestižinė vieta, – būrė jam prieš trejus metus apsukrus nekilnojamojo turto brokeris tarakoniūkščio ūseliais. – Geras susisiektis su miesto centru, puikus erdvių išdėstymas, draugiški kaimynai, rakinama laiptinė, vieta automobiliui garaže“, – nepailsdamas vardijo sunkiai suskaičiuojamus privalumus.

Paskui, kai Svajūnas pagaliau pasidavė ir pasirašė sutartį, jam rekomendavo, savaime aišku, labai gerą interjero dizainerę. Gal truputį per gerą trisdešimt trejų vienišam Svajūnui? Jos vardo dabar jau nepamena, bet puikiai įsidėmėjo nedideles dailias krūtis po tamsia palaidine, aptemptus džinsus, raudonai lakuotus nagus, neklusnius, juodus, trumpai kirptus plaukus, nuolat krintančius ant veido – tokią, pirmą sykį pas jį atėjusią, kartais užsimerkęs išvysta ligi šiol. Dar tos užriestos blakstienos... Kas nutinka kai kurių moterų blakstienoms, kodėl jos taip užsiriečia, lyg visiškai nepriklausomai nuo savininkų stiebtė stiebtųsi dangun? Šiaip ar taip, nei dizainerės balsas, nei tos savarankišką gyvenimą gyvenančios blakstienos visai nederėjo prie jos išvaizdos.

„Turbūt taip karksi užkimusios varnos“, – šyptelėjo vėl apie ją pagalvojęs Svajūnas ir užtraukė užuolaidą. Eidamas persirengti pižamos, jau kelintą sykį užkliuvo už modernios griozdiškos lempos laido ir garsiai nusikeikė.

„Kai įjungsite vakarais, bus jauku svetainėje, ir iš lauko gražiai atrodys“, – karkšėjo ta smulki, užkimusi Varnelė per vieną iš jų susitikimų, kuriant prašmatnų jo naujojo buto interjerą.

Tik ar kas su ilgesiu žiūri į jo langus iš lauko? Kai grįžta vėlai vakare, po darbų, jo langai, lyg tuščios akiduobės, stebeilija į jį neįžvelgiama tamsa.

Bet tada, prieš trejus metus, Svajūnas linkęsjo it užbur-
tas – taip jam patiko stebėti ją, besiplaikstančią iš svetainės į virtuvę ir atgal, ranka vis nerūpestingai brūkštelinčią per pilkai melsvos sofos atkalnę. Ji buvo taip užsidegusi savo idėjomis, kad ilgainiui Svajūnui net nebeliko vietos įsiterpti. Į visus pasiūlymus, pakeitimus ir paliepus jis tik kaltai gūžtelėdavo pečiais arba porą sykių linktelėdavo galva, o naujasis butas mikliai kūrėsi ir pilnėjo.

Štai – šachmatinis prieškambario kilimas, nuo kurio mirguliuoja akyse, supermoderni juoda virtuvė su milžinišku, tarsi nuolat kažin ko grasinančiu jam gartraukiu, nuo menkiausio prisilietimo savaime atsiderančiais, labai labai patogiais dideliais stalčiais (nesvarbu, kad atsidero netyčia pasisukus ir užkliudžius, tarsi pastodami kelią, ir į juos iki šiol Svajūnas neranda ko įdėti); didele integruota (irgi, be abejo, juoda) indaplove, kuri nuolat būna tarsi pražiota alkana burna, nes Svajūnas namie mažai gamina ir neturi tokios gausybės plaunamų indų.

Dar ultramadingos, neerzinančios, melsvai pilkšvos spalvos kampinė sofa svetainėje, kurią Varnelė mėgdavo braukyti ranka. Jos pagalvėlės styro tarsi priekaištas Svajūnui – blogam šeiminkui: kai atsikelia nusnaudęs, lipdukais reikia jas kaskart prispausti („Labai patogų, pamatysit, ypač jei turėsit netikėtų svečių“, – mirktelėjo gudrioji Varnelė). Kadangi svečiai Svajūno namuose buvo veikiau

taisyklės išimtis, tai, deja, jam vienam ir tekdavo kamuotis su tomis pagalvėlėmis ir jų neklusniu styrojimui.

Na, ir pagaliau jo miegamasis – lova, kuri, nepaisant prisitaikančio ir pasižyminčio gera atmintimi (pasirodo, būna ir taip) čiužinio bei gražaus minkšto galvūgalio, jam visada atrodė pernelyg plati ir nejauki. Sieną tiesiai virš galvūgalio Varnelė nepasivargino papuošti įspūdingu fototapetu su šuoliuojančiu juodu eržilu. „Taip vyriška, taip stipru!“ – tuomet net suplojo ji rankomis, be galo patenkinta savo pasirinkimu.

Vis dėlto Svajūnas pastaruoju metu negalėjo atsikratyti jausmo, tarsi tas arklys jį miegantį kėsintųsi užtrypti kano-pomis. Atsiguldavo, užsimerkdavo ir kiekvienąsyk beveik galėdavo pajusti drebančią žemę.

Neurozė, vis ta neurozė.

„Buvo labai smagu su jumis dirbti“, – šypsojosi ryškiai raudonomis lūpomis Varnelė, dėliodama paskutinius štrichus – akmens imitacijos smėlio spalvos dėžes daiktams vonioje (beje, irgi tuščias iki šiol), ir su pasigėrėjimu įžieb-dama šviesos diodų (atsparias drėgmei!!!) lemputes lubose virš dušo.

„Net neabejoju, kad buvo smagu“, – apmaudžiai min-tijo Svajūnas, grįždamas į vieną iš tų trumpučių gyvenimo epizodų. Nuolankus, nesiderantis, viskuo susižavėjęs klientas.

Tądien paskutinį sykį gavo progą slapčia žvilgtelėti į po baltais marškiniais draugiškai susispaudusias krūtis, o kai užsimetusi klasikinį juodą odinį švarkelį ir apsisukusi lengvą rausvai ir žaliai išmargintą, prie jos veidelio spalvos itin derantį šalikėlį išėjo, jis internetu pervedė jai likusią įspūdingą sumą už šiaip jau neįkainojamas paslaugas ir dar pusę dienos visur užuodė jos smilkalais dvelkiančių kvėpalų šleifą. Varnelės kvėpalams jis netgi buvo sugalvojęs pavadinimą: „Džaipuro tvirtovė naktį“.

„Na, Bradauskai, metas pradėti naują dieną“, – pasakė sau Svajūnas. Mintyse tik taip į save ir kreipdavosi. Nes, turbūt nė neverta sakyti, kad būti Svajūnu sekėsi sunkiai.

„Mama, kodėl Svajūnas?“ – ne kartą klausė jis savo gimdytojos.

Ne Jonas, Matas, Vytautas. Ne Darius, ar bent jau koks Benediktas – juk puikiai derėtų prie pavardės. Bet jo mama – pareiginga, aktyvi, miela moteriškė – net į kalbas ta tema nesileisdavo.

„Svajūneli, buvai toks lauktas. Tokia dovana mums su tėveliu“, – ir taškas.

Dovana, tai dovana. Bet šis vardas jam – ne pati geriausia likimo dovana. Kai mokykloje buvo iššifruotas jo pomėgis kurti eiles, vardas, rodos, jau visiems painiojosi po kojomis, lyg neklusnus futbolo kamuolys stadione. Oop – vienam, perdavimas – kitam – ir įmuša įvartį į Svajūno vartus.

O ką jis? Taip ir baigė mokyklą, būdamas Svajūnu, rašančiu eiles. Keletą eilėraščių priėmė vietos laikraštukas. Keletą išspausdino rimtesnis literatūros žurnalas. Tada Svajūnas paliko savo mylinčią, užsisvajojusią mamą, toli nuo namų sukrimto universiteto mokslus ir tapo... pardavimo vadybininku automobilių salone.

Niekam neįdomios eilės dabar tyliai gulė į slaptą stalčių: vyriška kompanija, nesibaigiantys pokalbiai apie automobilius, poledinę žūklę, linksmas moteris visiškai prie jų nederėjo. Svajūnas, kaip, beje, ir visi kiti iš tos kompanijos, nujautė, kad jis nepritampa. Kartais, jam atėjus į darbą, pokalbiai ir garsus juokas pritildavo. Žinojo, kad už nugaros kolegos jį pašiepia, bet nepyko, – taip buvo įpratęs nuo mokyklos laikų, tai buvo savaime suprantama ir priimama jo gyvenimo dalis. Kaip ir vardas.

Svajūnas išsivirė kavos. Nors juodoje virtuvėje stovėjo blizgaus metalo (taip taip, irgi juodas – Varnelės atradimas) kavos aparatas, jis mieliau virdavosi kavą mažame espresso kavinuke.

Nepaaiškinamas buitinės technikos vengimas kartais varydavo į neviltį jį patį. Vieninteliai buities prietaisai, kurių neignoruodavo – skalbimo mašina ir, retkarčiais, aišku, dulkių siurblys.

Svajūnas įsipylė juodo garuojančio skysčio į mažą puodelį ir, susiradęs degtukų, uždegė ant stalo stovinčią žvakę.

Žvakė, dėkui Dievui, buvo geltona. Tokia ryški juodos virtuvės fone, ant juodos žvakidės („Niekio panašaus!“ – atrėžė Varnelė, jam mandagiai pasiteiravus, ar juodos jau ne per daug).

„Štai ir šventinis sekmadienis“, – tarė sau, imdamas į vieną ranką dar neperverstą šeštadienio laikraštį, į kitą – kavos puodelį. Šiais virtualios realybės laikais popieriniai laikraščiai buvo Svajūno silpnybė. Tokia neatsiejama gyvenimo dalis savaitgalį – mažu rakteliu atsirakinti skardinę pašto dėžutę ir išsiimti spaudą.

Vienintelis dalykas, kurio tuo momentu nemėgo Svajūnas – susitikti kaimynų. Pasitaikydavo, kad į laiptinę sugužėdavo šeima iš gretimo buto: jauna daili žmona odinėmis kelnėmis, vedina jų nuolatos amsinčiu, įkyriu augintiniu, su dviem padykusiais berniūkščiais, visuomet pasiruošusiais ką nors iškrėsti. Tuomet Svajūnas, mandagiai sumurmėjęs „labaryt“, stengdavosi kuo mikliau pasišalinti. Bet smalsi kaimynė visada ieškodavo dingsčių jį pakalbinti: ką jis manęs apie netobulai suprojektuotą jų požeminę stovėjimo aikštelę, ankstyvą bažnyčios varpų skambesį sekmadienio rytais, ar netrikdąs jų šuns lojimas ir t. t. Ji buvo itin išradinga, rankiodama temas bendriems pokalbiams. Labai bendruomeniška būtybė. O kalbėdama būtinai žiūrėdavo tiesiai į akis.

Kartą ji netgi buvo užsukusi į svečius. Tąsyk – be aptemptų odinių kelnų ir šuns, tiesiog su rožiniu minkštu

chalatėliu, kukliai pridengiančiu liesus keliukus, ir ant pakaušio susuktu kuodeliu. Atėjo pasiskolinti kiaušinių, kurių jis, aišku, neturėjo. Nebent tuos du nuosavus, kurie, deja, jos nedomino.

Stovėdama tarpduryje, akimis mitriai šaudė po jo asmeninę erdvę, tarsi ieškodama ko nors įdomaus. Kad ir koks nepriekaištingai išauklėtas buvo, vidun Svajūnas nepakvietė.

Kitą kartą, atsidaręs pašto dėžutę, jis rado „dovanėlę“ – išbiro gal du tuzinai akmenukų. Tuo metu išgirdo bruzdesį anapus kaimynų durų, lydimą vos tramdomo berniūkščių juoko.

Na, bet ši sekmadienį jis išsisuko be kaimynų invazijos.

Svajūnas gurkšnojo kavą ir skaitė spaudą. Šventinį sekmadienį, už lango besisukant smulkioms snaigėms, ant stalo degant geltonai žvakei, pasijuto bemaž laimingas, kad štai tokį šaltą kovo rytmetį, pamažėle budinamas burnoje besisklaidančio kofeino, gali niekur neskubėti...

Staiga išgirdo smagų traškesį ir pajuto šilumą.

O ne, šaltasis pavasari!

Jo dešinėje rankoje greitai traukdamasis link jo skaisčiai liepsnojo rytmetinis laikraštis. Svajūnas šoko nuo kėdės, išliedamas ant kelių karštą kavą, puolė prie kriauklės ir taikliai įmetė liepsnojančias skiautes. Smagiai pasipylęs vanduo tučtuojau užgesino šnypščiančius popiergalius.

Paskui bėgte į dušą šaltu vandeniu atvėsinti iki raudonumo nuplikytų šlaunų.

Persirengęs grįžo į virtuvę: jo dailiajame pušiniame staliu juodavo Australijos žemėlapiu formos, kokių dešimties centimetrų skersmens juoda dėmė. Štai ir savaitgaliniai rankdarbiai, dekupažas, liūdnam atsiduso Svajūnas, prisiminęs savo įmonės buhalterę, kuri jam gyrėsi, kad kartkartėmis užsiima ta mistine veikla.

Paskui vėl prisėdo prie to paties jau pažymėto stalo, atsivertė visada po ranka gulintį užrašus ir ėmė skrebtinti juodu tušinuku, ant kurio šono auksinėmis raidėmis buvo atspausdinta „Geriausiam pardavimo vadybininkui“:

*Jei rytmetį sekmadienio varpų garsus
smulkus užkloja kovo sniegas,
ateisiu pats pažadinti Tavęs,
tikėdamas, kad vis dar tyliai miegi.
Blakstienas Tavo bus jau suskaičiavę
sapnai išėjusios nakties.
Tik Tu priimk mane, kai aš ateisiu,
nudegintas skaisčios karštos vilties.*

ŠIRŠĖ

– Posūkyje svirk į priešingą pusę. Ir nestabdyk, jokių būdu! – moko ją bendražygis juodu šalmu, jiems trumpam sustojus autobuso stotelėje užmiestyje.

Į abi puses driekiasi laukai – dar nesužaliavę, besiilginę saulės ir šilumos. Tokie ir jaunuoliai: išsiilgę šilumos, laisvės. Vos spėjo pradžiūti keliai po žiemos, tuojau iš sukežusių, senų garažų išsivarė plieninius žirgus.

Į trasas!!!

Trasos – viso labo vingiuoti užmiesčio keliukai, su kur ne kur asfalte po žiemos atsivėrusiais naujais įtrūkiais ir duobėmis, pavojingomis žvyro sąnašomis. Na, ir ne šiaip sau, turbūt, patyrę motociklininkai šneka, kad pavasaris – pats netinkamiausias metas sėsti ir važiuoti. Palaukti reikia, neskubėti. Bet ar įmanoma išlaukti?! Kai tokios beprotiškai ilgos žiemos, noras – begalinis, drąsos – daugiau, žymiai daugiau, negu baimės. Nesvarbu, kad tepalams pasikeisti ir bakams pripildyti išleidžiami paskutiniai pinigai.

Bus jų dar, uždirbsim, guodžiasi, nekantriai sprausdamiesi į ankštus odinius kostiumus ir audamiesi kietus aulinius iki kelių.

Jiedu nusileidžia šalmų stiklus ir pasiruošia startui. Su savo juodos, baltos ir geltonos spalvos apranga, mergaitė panaši į vapsvą. Kai užsiveda „Yamaha R6“, tas įspūdis dar sustiprėja. Motociklas porą kartų springteli, kol paaukština pavaras, o tada jau ima tolygiai, gražiai dūgztį.

„Jausmas, kai važiuodama svyri į priekį, kūną apglėbiant vėjo sūkuriui, yra su niekuo nesulyginamas“, – prieš trūktelėdama į priekį, spėja pagalvoti. Nė akimirką nuo kelio negali atitraukti nei akių, nei minčių, nes koncentruojiesi tik į tai, kas vyksta dabar. Nors kiek atsitrauksi – *šakės*.

Antras jos sezonas ant motociklo, nenuostabu, kad turi įsisavinti tiek daug vairavimo paslapčių! Ji – vienintelė pati vairuojanti motociklą mergina bendraminčių grupėje. Kitos, kartais atsisėdančios už vairuotojų nugarų į keleivių vietas, nepiktai pašiepiant, vadinamos „balastu“.

Iš anksto forume visi motociklininkai suderina susitikimo vietą, laiką ir maršrutą.

Susitinka, ir pirmyn! Kas po darbų, kas – po mokslų, kas – tėvus už galvų griebtis nuolat verčiantys veltėdžiai – niekam tai nerūpi; lygiai kaip ir amžius, išvažda ar statusas – šalmai ant galvų visus suvienodina. Na, gal tik

motociklai vieny geresni, naujesni, kitų paprastesni. Bet ir tai neturi reikšmės, jei išties labai nori lėkti. Skristi. Pralenkti vėją.

Grėtė, tarp motociklininkų žinoma kaip Širšė, įdėmiai stebi netrukus iš regėjimo lauko pranyksiantį keliuko vingį. Ženklas prieky – „Staigus posūkis į kairę su nuokalne“.

Šalmo stikliukas truputį rasoja, bet tuščia jo. Rankos pirštinėse apstingę, bet tai supras tik tuomet, kai jau bus nulipusi nuo motociklo. Širdis pašėlusiai daužosi, šlaunys tvirčiau suspaudžia plieno korpusą. Ties posūkiu ji ištveria neprisilietusi prie stabdžių, akceleratoriaus rankeną sukdama tokiu pat smarkumu. Motociklą guldo į vieną pusę, pati persisveria į kitą. Jis pakluso! Kai „išima“ posūkį ir leidžiasi nuokalnėn, užplūsta palengvėjimas, ji atsitiesia ir truputį atgniaužia delnus.

Bendražygis priekyje, visą laiką įtemptai stebėjęs jos viražą šoniniame veidrodėlyje, kaire iškelia nykštį. Po truputį leidžiasi pavasarinės sutemos, ir jiedu keičia kryptį – iš šoninio keliuko pasuka autostrados link. Metas grįžti į miestą.

JŲ PRALENKĘS PAVASARIS

Penktadienis, ištikęs saulėtą, nors dar ankstyvą pavasarį, kai visi su šeimomis ar mylimaisiais ruošiasi užmiesčio išskyloms, per žiemą paliktoms sodyboms tikrinti, šėlti naktiniuose klubuose, pasivaikščioti su vaikais ir šunimis pamažėle atbundančiame parke...

Ir jis, Bradauskas, nors be mylimosios, vaikų ir šunų, tą popietę koja už kojos pėdino populiariosios pasivaikščiojimų vietos link. Mat galiniame iščiustytame kvartale, jaučiai prigludusiame prie parko, senų klevų apsuptyje, buvo gyvenamasis ir nedidelių biurų pastatas, kuriame savo kabinetą turėjo Svajūno psichoterapeutas.

Reikia paminėti, kad šios Svajūno penktadienio išvykos buvo visiškai slaptos: iš anksto paruošta daugiau nei šimtas įvairiausių pasiteisinimų, jei netyčia atsimuštų į kokią čia netikėtai atklydusį pažįstamą.

Pas gydytoją Svajūnas lankėsi kartą per dvi savaites, širdimi nujausdamas, kad daro tai bergždžiai. Vaikinui

jo paties gyvenimas dažnai atrodydavo tolygus suglamžytam svarbiam dokumentui, kurį žūt būt reikia ištiesinti. Jis galvojo, kad be pagalbos to padaryti nevalios, todėl tam reikalui pasitelkė vieną iš klestinčių savo profesijos asų, kuris, jo manymu, turėjo išsklaidyti rūką, tvyrantį virš jo egzistencinės pelkės. Ir štai – jau trečias mėnuo, devintas susitikimas. Kas nors pasikeitė? Ne.

„Na, bet taip yra dėl visiško mano paties neveiklumo. Inercijos, taip sakant...“ – senu papratimu pliekė save Svajūnas spausdamas kodinės spynos skambutį, ir garsiu, nemalonių pyptelėjimu buvo įleistas vidun.

Gydytojas sėdėjo už stalo rudos odos krėslė aukšta atkalte. Ant lango, pro kurį matyti uždaras vidinis kiemas, – pusiau nuleista pilka romanetė, kairėje – patogi rudos spalvos odinė sofa dviem, dešinėje – didelė antikvarinė knygų spinta blizgančiais stiklais, už kurių grūste prigrūsta knygų. Knygos taip suspaustos, jog Svajūnui į jas žiūrint vis dingjosi, kad imtų kokia ir iššoktų virš jų galvų, jei ne tie jas akylai saugantys blizgūs stiklai.

– Kas naujo šią savaitę, Svajūnai? – įgudusiai, bet nepernelyg draugiškai, ir nepernelyg atsainiai nusišypso savi mi patenkintas apvalaino veido jo gelbėtojas.

„Ogi nieko, apie ką galėčiau pranešti garsiai“, – mintyse sau prikiša Svajūnas.

Nevykęs pasimatymas su viena Himalajų aktyviste-alpiniste, per kurį ji nenuilsdama plakė liežuvium apie prieš

penkerius metus atgautą pasitikėjimą savimi, nuo to laiko kartą per metus ji skutasi plikai ir kasmet bando šturmuoti vis naują, žudikiško aukščio viršukalnę, išleisdama tam visų metų santaupas. Žiūrėdamas į jos tiesiog permatomą odą, aptempiančią siaurus riešus, jis negalėjo atsikratyti vaizdinio, kaip didelė, sunki kuprinė ją traukia prie žemės, o ji lipa, lipa nesustodama, pulsuojant didelėms, išpampusioms gysloms ploname kakle, žemyn garmant akmenims.

Kodėl likimas jam nuolat siunčia išbandymus susitikti su ekstremalėmis? Kaip tyčia, jis paniškai bijo aukščio, gylio ir visokių kitų potencialiai galinčių traumuoti dalykų.

Kas dar? Pasisėdėjimas su kolegomis po darbo ketvirtadienio vakarą, aludėje, žiūrint futbolo rungtynes. Nuo-bo-dy-bė!

Svajūnas nepraleidžia nė vieno susitikimo, nes nenori pernelyg išsišokti ir išsiskirti. Maždaug kartą per mėnesį po darbo jie penkiese eina kur nors pavakaroti. Svajūnas nemėgsta alaus. Po to visą naktį pašėlusiai raižo pilvą.

„Tu vyras ar ne vyras?“ – gavo anądien pastabą iš vyresnio kolegos, pabandęs nekaltai išsisukti, jau nebepamena, kuo teisindamasis.

Taisyklės čia aiškios – priimi arba ne. Ir kaip jis su jais tiek metų geba dirbti kartu?

Vienintelis geras šią savaitę jam nutikęs dalykas, pakrapštęs pakaušį sumeta Svajūnas, – neplanuotai aplankytas piliakalnis. Tiesiog taip, spontaniškai, viduryje savaitės,

po darbo. Tuomet grįždamas namo nusprendė apsukti didesnę ratą.

Svajūnas buvo mėgėjas važinėti be tikslo: sėda į automobilį, važiuoja tiesiai, o paskui – sukteli kažkur, kur dar nėra ar nepamena buvęs. Tiesą sakant, yra taip daręs daugybę sykių: po darbo, kartais savaitgaliais, naktimis, kai dideliu lanku jį aplenkdamas miegas.

Tąkart jis pasuko automobilį į retai lankomą gyvenvietę ir pakeliui akys užkliuvo už šalia kelio iškilusio, tarsi jo draugiškai pasitikti atėjusio, niekad iki šiol nepastebėto kalno, apaugusio retais medžiais.

Išlipo, pasistatė automobilį stovėjimo aikštelėje pakalnėje, ir apmetęs žalią gūbrį akimis, koja už kojos patraukė link medinių laiptelių, vedančių iki viršūnės.

Turint galvoje Svajūno giliai įsišaknijusias baimes avantiūroms, būtų neįmanoma nepastebėti, kad lipimo aukštyn jis neįrašytų į pačių maloniausių patyrimų sąrašą... Svajūnas iš lėto, viena ranka stipriai gniauždamas medinį turėklą, dėliojo pėdą už pėdos, ir, įveikdamas po vieną pakopą, giliai dūsavo, vengdamas žiūrėti atgalios.

Bet štai, pagaliau, pakopų virtinei pasibaigus, jis atsidūrė plačioje apžvalgos aikštelėje, apžėlusioje tankia žole. Aplink stiebėsi senos eglės – kalnelis veik lietėsi su linguojančiomis jų viršūnėmis. Svajūnas nedrąsiai prisiartinė prie aikštelės krašto – tolumoje matėsi miesto linkis, bažnyčios bokštas. Svajūnui kvapą užėmė nuo užklupusio

nenusakomo jausmo, tarsi viską matytų iš šalies, trumpam tapęs su savo gyvenimu visiškai nesusijusiu stebėtoju. Be to, jautė nemenką pasididžiavimą kone didvyrišku ryžtu užnešti savo sunkų, nepaslankų kūną iki pat viršūnės – tai buvo jo, vien tiktai jo viršūnė – svajonių viršukalnė, Svajūno Kilimandžaras!

Nuo piliakalnio žiūriu į gyvenimą...

Nors gal geriau būtų regėti nuo tikrų kalnų?

*Jei aš – teisingam kelyje, iš kur tas nerimas,
tarsi prieš srovę nuolatos einu?*

Leidžiantis žemyn pakylėjimas kažkur išgaravo, bet nemenkai suprakaitavęs įveikė užduotį nusirabždinti atgal...

– Kaip galvojate, Svajūnai, kodėl nepavyko pasimatyti? – pažadina jį akivaizdžiai jau truputį nuilsęs psichoterapeutas.

– Manau, ta moteris man nebuvo patraukli fiziškai.

Svajūnas galvoja: kokia gi ji, ta tobuloji, turėtų būti? Juk mes ne apie rankas ir kojas. Ne apie užpakalį ir krūtis. Nors pastebime viską – to neneigsi.

Akių spindesys. Balsas. Juokas. Judesiai. Mintys. Žiupsnelis tylos, kai to labai reikia, – Svajūnas stabteli ties kiekvienu punktu. Kaip, po galais, tai sujungti į visumą konkrečiame žmoguje? Kodėl tokios moters negali gauti

pagal receptą? Ir kur, velniai rautų, ta jam skirtoji iki šiol šlaistosi?

Galų gale, jis! Ką jis pasiūlys tai tobulai užsispyrėlei, neseikiančiai nei jo ieškoti, nei būti jo užkluptai?

Konsultacija eina į pabaigą. Psichoterapeutui atrodo, kad jie neblogai juda pirmyn.

Reziumė: po 30–40 minučių vaikščiojimo pėstute kasdien, pagalvoti apie tai, kokius lūkesčius turi dėl moterų, kartą per savaitę apsilankyti viešame renginyje.

Ačiū ir už tiek. Svajūnas stojasi, palikdamas jį laukti kito bėdžiaus. Ir kaip jis išveria, gilindamasis į tokius kaip jis? Svajūnas kartais pavargsta net nuo savęs...

Iki pasimatymo, daktarėli, iki.

Svajūnas nė pats nepastebėjo, kaip greitai, pavasariniu sausu vėjeliu ošiantis, zvimbiantis, čiulbantis, vaikiškais skardžiais balsais aidintis, riedlenčių, dviračių, riedučių ir dar velniai žino kokių priemonių zulinamais asfaltuotais takais vingiuojantis parkas liko užnugary. Apsuko ratą irėjo ta pačia gatvele, kuria buvo atėjęs.

Tarpsnis po pasitraukusios žiemos ir dar iki pumpurų ir želmenų neprasibraunančio pavasario – pats ilgiausias ir nykiausias. Plikos, vėjyje linguojančios šakos: „Palūkėk, dar palūkėk...”

Bet jis pavargo laukti. Ir namo nesinorėjo: gal kur nors įlindus puodelio kavos? O gal... gal... palikus automobilį mirtinai prisilakti? Pirmoji mintis atrodė tik šiek tiek patrauklesnė nei ta, susijusi su sunkiai įveikiamomis šeštadienio ryto pagiriomis.

„Stokoju idėjų, švaistau gyvenimą, – graužėsi be tikslo eidamas gatve Svajūnas. – Psichoterapeutas, nekenčiami bendradarbiai ir neįdomus darbas – štai tokiu besmegenės voverės ratu sukasi mano gyvenimas. Be mylimos moters, neįaukiame, pretenzingame bute, kiekvieną dieną stebint iš visų veidrodžių spoksantį nevykėlį.“

Neišvengiamai klimpdamas į savigraužą, jis vis dėlto žirglijo tolyn.

Vėjas nuo asfalto kėlė smėlį ir pernykščius, pamirštus lapus, dienos sparčiai ilgėjo, ir Svajūną persekiojo nemaloni nuojauta, kad naktis šiandien išvis jį aplenks, palikusi vieną, su tomis niekam tikusiomis, krebždančiomis, įkyriai iš vidaus edančiomis mintimis.

Staiga Svajūną kažkas aplenkė: pro jį tekina prabėgo neaukšta brunetė. Nesiekiantys pečių rudi plaukai jai dumiant švysčiojo į abi puses virš juodos odinės striukės su geltonais įsiuvais šonuose, sunkūs juodi auliniai ant odinių kelnų iki pusės blauzdų, sportinė kuprinė ant pečių, o kas ten, rankoje?

Ach, šalmas... Didžiulis tarsi ateivio galva – irgi juodas, išgražintas baltomis lenktomis linijomis ir geltonomis išsišiepusiomis kaukolėmis.